

ispitele ce a suferit Pavel? El de-a pururea era în supărare și necaz. „Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?” (II Corinteni 11, 29).

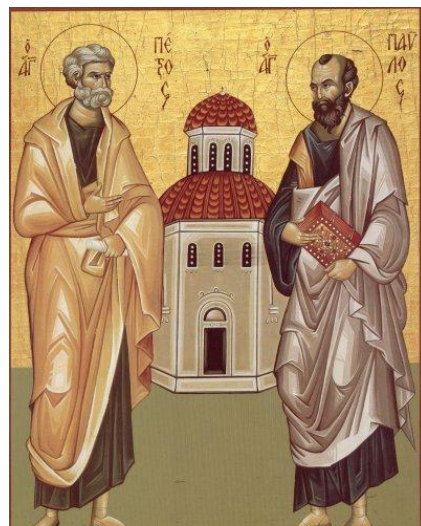
Deci, pe cel ce se îngrijea deopotrivă pentru toți oamenii, pentru popoare întregi și cetăți, ca și pentru fiecare în parte, cu ce să-l asemănăm? Cu fier sau cu oțel? Cum trebuie să numim sufletul lui? Trebuie, oare, să zicem că era ca oțelul și totodată mai nobil și mai prețios decât piatra cea scumpă? Dar ce să zic eu de aur sau de oțel? Pune într-o parte a cântarului toată lumea, iar în cealaltă sufletul lui Pavel, și vei vedea că acesta din urmă este mai greu și mai de valoare.

Socotește acum și cinstea de care Dumnezeu l-a făcut părtaș încă înainte de înviere. El l-a răpit în rai, până la al treilea cer, și acolo i-a arătat taine negrăite, pe care nici o limbă omenească nu este în stare să le grăiască.

Căci el, măcar că umbla pe pământ, trăia totuși ca și cum ar fi fost în ceata îngerilor; măcar că era încătușat într-un trup muritor, el avea o curățenie îngerească; și măcar că era supus la multe neputințe și ispite, el totuși se sârguia să nu rămână fără bunătățile cele cerești.

Ca propovăduitor al Evangheliei, el cutreiera lumea, ca și cum ar fi avut aripi; socotea așa de mici ostenețile și primejdiile, ca și când ar fi fost fără de trup, ca un înger; prețuia așa de puțin toate cele pământești, ca și cum am ar fi trăit în cer, ca și când el ar fi fost dintre cei fără de trup.

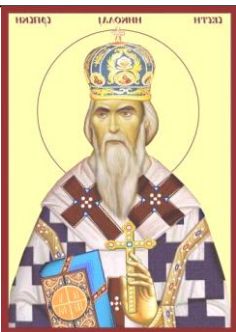
(Sf. Ioan Gură de Aur, Predici)

*Cei ce sunteți între
Apostoli mai întâi pe
scaun șezători și lumii
învățători, Stăpânului
tuturor rugați-vă, pace
lumii să dăruiască și
sufletelor noastre mare
milă.*

(Troparul Sf. Apostoli Petru
și Pavel, glasul al 4-lea)

CUVÂNT DE LAUDĂ APOSTOLULUI PETRU

Sf. N.
Velimirovici
icoană

Petru a fost fiul lui Iona și fratele lui Andrei Cel întâi Chemat. El era din tribul lui Simeon, și din orașul Betsaida. El a fost pescar și s-a numit mai întâi Simon, dar Domnul a binevoit să îl numească Chefa, sau Petru. El a fost primul dintre ucenici care a mărturisit limpede credința lui în dumnezeirea lui Hristos Iisus, când a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu. Dragostea lui Petru pentru Mântuitorul era foarte mare, iar credința lui în El s-a făcut din ce în ce mai puternică. Când Domnul a fost dus la judecată însă, Petru s-a lepădat de El de trei ori: dar la o singură privire a Domnului, sufletul lui Petru s-a umplut de remușcare, de rușine, și de plâns cu amar. După Duminica Pogorării Duhului Sfânt, Petru s-a arătat Apostol neînfricat și puternic în propovăduirea Evangheliei. Urmând predicării lui în Ierusalim la Ziua Cincizecimii, ca la trei mii de suflete au primit Sfântul Botez. El a predicat cuvântul lui Dumnezeu în Palestina, în Asia Mică, în Iliria și în Italia. Petru a făcut multe și mari minuni, în timpul vieții. El a vindecat bolnavi și a înviat morți, iar bolnavii se vindecau și numai când se așezau în umbra lui. El a dat război mare cu Simon Magul, care s-a proclamat pe sine dumnezeu, dar care în fapt era sluga satanei. Petru în cele din urmă l-a rușinat de tot și l-a învins. Dar la porunca prietenului acestei slugi a satanei, anume răul împărat Nero, Petru a fost osândit la moarte. După ce l-a sfințit pe Linus episcop la Roma, și după ce și-a sfătuit din destul și și-a mângâiat turma lui în Hristos, Petru a mers și și-a întâmpinat moartea cu bucurie. Văzând înaintea lui crucea pe care urma să fie răstignit, el a cerut călăului să-l răstignească cu capul în jos, socotindu-se nevrednic să moară răstignit cu capul în sus, ca Mântuitorul. Astfel, acest mare rob al Marelui Dumnezeu s-a odihnit și a primit cununa cea nepieritoare a veșnicei slave.

(Sf. N. Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)